

man har gjort i England, og som det vil blive Tilfældet i Sverige 1904, og man saa siden vilde gaa til et nyt System, nemlig Indkomstkildebeskatningen. Men det vil ikke være hensigtsmæssigt over for den stærke Trang, der som sagt gør sig gældende i Befolkningen, at gaa til en Forhandling om en saa vidtrækkende Reform som en Indkomstkildebeskatning og forlade det Grundlag, vi staa paa. Det er jo givet, at hvis vi skulle naa et Resultat ad den Vej, vil det kræve flere Aars Arbejde. Men det er heller ikke Vejen at komme med Lapper paa det gamle System, det bliver hverken Fugl eller Fisk, thi de passe ikke til det gamle System. Maa jeg i denne Forbindelse minde om, at i Vinteren 1897—98 sad vi her i Landstinget i et Udvalg om Skattelove og havde en Række Møder, hvor vi behandlede Forslag om Indkomstkildebeskatningen. Vi bleve tilsidst enige om at lade det Spørgsmaal falde; vi naaede ikke andet ved de mange og lange Forhandlinger, end at den Sag, som laa paa Tingets Bord, blev forhalet hele Vinteren. Vi lod Sagen falde undtagen paa et enkelt Punkt, som Flertallet havde foreslaaet, og som angik en Kapitalsskat. Jeg skal nævne de Grunde, vi havde til at lade Spørgsmaalet om Kildebeskatning falde — jeg har dem optegnede — og jeg skal nævne dem, fordi de saare godt passe ogsaa med min Betragtning. Den første Grund var, at det vilde være uheldigt at lægge Skat paa Statsobligationer, da det vilde trykke deres Kurs. Den ærede Finansminister er af samme Mening, idet han siger, at udenlandsk Statsgæld maa ikke belægges med Skat. Dernæst kunde man ikke se rettere, end at det var umuligt eller meget vanskeligt at tilvejebringe en Kildebeskatning paa Laan, paa Veksler o. s. v. Endvidere er der mange Indtægter, f. Eks. saadanne, der komme fra Udlandet, som slet ikke kunne rammes af en Kildebeskatning. Endelig var der en fjerde Grund af betydelig Vægt, nemlig at Kapitalrenten vælted let over paa Skyldneren. Det hedder nok, at Skyldneren har Ret til at fradrage den Procent, han svarer, fra Renten, men er der Tale om et Laan af private, og Skyldneren saa vil sige: jeg skal have de 60 Øre jeg skal svare i Skat for hver 1,000 Kr., trukket fra Renten, saa vil det i saare mange Tilfælde gaa saaledes, at Laangiveren vil sige: Nej, skal jeg svare Skat, saa opsiger jeg mine Penge, eller ogsaa maa du svare højere Rente. Og blot en Forhøjelse af Renten med $\frac{1}{60}$ pCt. er nok til at dække denne Forskel, men naar der bliver Tale

om at forhøje Renten, vil man let naa til en Forhøjelse, der er meget større end Skatten, saa at denne Ret snarere vil blive til Skade end til Gavn for Laantageren. Men hvad der var afgørende, var Kurserne paa vore Kreditforeningslaan, og det er ogsaa en Hovedindvending den Dag i Dag. Det er aldeles givet, at Skat paa Kreditforeningsobligationer vil trykke deres Kurs og vil altsaa tilsidst ramme Laantageren og ikke Laangiveren. — Endelig er der det at bemærke, at Indkomstkildebeskatning tillader ikke Billighedshensyn. Det er ligegyldigt, om Indtægten er stor eller lille, Kilden flyder lige godt. — Dernæst var der den Indvending, at det var umuligt at overføre den paa den kommunale Beskatning. Naar f. Eks. Kreditforeningen i Viborg har sit Kontor i Viborg, vilde det dog være aldeles urimeligt at bruge de samme Regler for Statsskatten og den kommunale Beskatning. Resultatet af de lange Forhandlinger var altsaa blot, at vi ikke det Aar kom videre, jeg tror ikke en Gang, vi naaede til at afgive en Betænkning, men kun afgav en Beretning og Resultatet vil sikkert blive det samme i Aar.

Jeg skal ikke opholde mig ved den stigende Skala, den er saa ofte omtalt, og det er saa iøjnefaldende, at de større Indtægter have en forholdsvis større Skatteevne.

Den højtærede Finansminister gjorde i Almindelighed gældende, at Kommissionens Forslag er uoverskuelige og vanskelige at behandle. Det kan jeg nu ikke se. Jeg tror tværtimod, at det nok skal vise sig, at det er Regeringens Forslag, der er uoverskueligt og vanskeligt og tungt at behandle.

Jeg skal ikke gennemgaa Forslagets enkelte Paragraffer, men kun omtale enkelte, og da først § 2 om Ejendomsskylden, som ogsaa den ærede foregaaende Taler var inde paa. Der staar der, at dersom en Ejendom drives af Ejeren selv, skal man gaa ud fra „den Indtægt, som Ejendommen efter dens hele Beskaffenhed kan antages at give ved almindelig god Drift“. Denne Bestemmelse er ikke let overskuelig, den er endog meget uheldig, for ikke at sige rent forkert. Der er jo enkelte her, der ere saa gamle, at de have haft med de tidligere Indkomstskattelove at gøre og lignet efter dem, og de, der kunne huske fra den Tid, ville vide, at naar der var Tale om en Landejendoms Ansættelse i Skat, vurderede man først dens Værdi med Besætning og Inventar, og ved Siden deraf havde man en anden Skattevurdering